

**CARTA DEL SANT PARE FRANCESC
A S.E. MONS. RINO FISICHELLA PER AL JUBILEU 2025**

A l'estimat germà
Monsenyor Rino Fisichella,
President del Consell Pontifici
per a la Promoció de la Nova Evangelització

El Jubileu ha estat sempre un esdeveniment de gran importància espiritual, eclesial i social en la vida de l'Església. Des que Bonifaci VIII va instituir el primer Any Sant el 1300 —amb una cadència de cent anys, que després va passar a ser tal com diu el model bíblic, de cinquanta anys, i posteriorment fixat en vint-i-cinc—, el poble fidel de Déu ha viscut aquesta celebració com un do especial de gràcia, caracteritzat pel perdó dels pecats i, en particular, per la indulgència, expressió plena de la misericòrdia de Déu. Els fidels, generalment al final d'un llarg pelegrinatge, accedeixen al tresor espiritual de l'Església travessant la Porta santa i venerant les relíquies dels apòstols Pere i Pau conservades a les basíliques romanes. Milions i milions de pelegrins han acudit a aquests llocs sants al llarg dels segles, donant testimoniatge viu de la seva fe imperdurable.

El gran Jubileu de l'any 2000 va introduir l'Església en el tercer mil·lenni de la seva història. Sant Joan Pau II ho havia esperat i desitjat molt, amb l'esperança que tots els cristians, superades les seves divisions històriques, poguessin celebrar junts els dos mil anys del naixement de Jesucrist, salvador de la humanitat. Ara que ens acostem als primers vint-i-cinc anys del segle XXI, som cridats a posar en marxa una preparació que permeti al poble cristià viure l'Any sant en tot el seu significat pastoral. En aquest sentit, una etapa important ha estat el Jubileu extraordinari de la Misericòrdia, que ens ha permès redescobrir tota la força i la tendresa de l'amor misericordiós del Pare, per tal que en puguem ser testimonis.

Malgrat això, en els dos darrers anys no hi ha hagut cap país que no hagi estat afectat per la inesperada epidèmia que, a més de fer-nos veure el drama de morir en soledat, la incertesa i la fugacitat de l'existència, ha canviat també el nostre estil de vida. Com a cristians, hem passat juntament amb els nostres germans i germanes els mateixos sofriments i limitacions. Les nostres esglésies han estat tancades, així com també les escoles, fàbriques, oficines, botigues i espais recreatius. Tots hem vist limitades algunes llibertats i la pandèmia, a més del dolor, a vegades ha despertat en les nostres ànimes el dubte, la por i el desconcert. Els homes i dones de ciència, amb gran rapidesa, han trobat un primer remei que ha permès de mica en mica tornar a la vida quotidiana. Confiam plenament que l'epidèmia pugui ser superada i el món recuperi els seus ritmes de relacions personals i de vida social. Això serà més fàcil d'aconseguir en la mesura en què s'actui de manera solidària, per tal que les poblacions més desfavorides no quedin desateses, sinó que es puguin compartir amb tots els descobriments de la ciència i els medicaments necessaris.

Hem de mantenir encesa la flama de l'esperança que se'ns ha donat, i fer tot el possible per tal que cadascú recuperi la força i la certesa de mirar el futur amb mentalitat oberta, cor confiat i amplitud de mires. El proper Jubileu pot ajudar molt a restablir un clima d'esperança i confiança, com a signe d'un nou renaixement que tots percebem com urgent. Per aquesta raó vaig escollir el lema Pelegrins de l'Esperança. Tot això serà possible si som capaços de recuperar el sentit de la fraternitat universal, si no tanquem els ulls davant la tragèdia de la pobresa galopant que impedeix que milions d'homes, dones, joves i infants visquin de manera humanament digna. Penso especialment en els nombrosos refugiats que es veuen obligats a abandonar les seves terres. Tant de bo que les veus dels pobres siguin escoltades en aquest temps de preparació del Jubileu que, d'acord amb el mandat bíblic, retorna a cadascú l'accés als fruits de la terra: «El fruit de la terra en repòs us servirà d'aliment, a tu, al teu servent i a la teva serventa, al teu jornalier i a

l'immigrant, a tots els qui viuen a casa teva. Allò que la terra produeixi servirà també d'aliment al teu bestiar i als animals feréstecs que hi hagi al teu país» (Lv 25,6-7).

Per tant, la dimensió espiritual del Jubileu, que ens convida a la conversió, ha d'unir-se a aquests aspectes fonamentals de la vida social, per a formar un conjunt coherent. Sentint-nos tots peregrins a la terra en la qual el Senyor ens ha posat per tal que la conreem i en tinguem cura (cf. Gn 2,15), no descuidem, al llarg del camí, la contemplació de la bellesa de la creació i la cura de la nostra casa comuna. Espero que el proper Any jubilar se celebri i es visqui també amb aquesta intenció. De fet, un nombre cada vegada més gran de persones, inclosos molts joves i adolescents, reconeixen que la cura de la creació és expressió essencial de la fe en Déu i de l'obediència a la seva voluntat.

Us confio a vós, estimat germà, la responsabilitat de trobar les maneres apropiades per tal que l'Any Sant es prepari i se celebri amb fe intensa, esperança viva i caritat operant. El Dicasteri que promou la nova evangelització sabrà fer d'aquest moment de gràcia una etapa significativa per a la pastoral de les Esglésies particulars, tant llatines com orientals, que en aquests anys són cridades a intensificar el compromís sinodal. En aquesta perspectiva, el pelegrinatge envers el Jubileu podrà fortificar i manifestar el camí comú que l'Església és cridada a recórrer per a ser cada vegada més clarament signe i instrument d'unitat en l'harmonia de la diversitat. Serà important ajudar a redescobrir les exigències de la crida universal a la participació responsable, amb la valoració dels carismes i ministeris que l'Esperit Sant no para de concedir per a l'edificació de l'única Església. Les quatre Constitucions del Concili ecumènic Vaticà II, juntament amb el Magisteri d'aquests decennis, continuaran orientant i guiant el sant poble de Déu, per tal que progressi en la missió de portar el joïós anunci de l'Evangeli a tothom.

D'acord amb el costum, la Butlla de convocatòria, que serà publicada quan sigui el moment, contindrà les indicacions necessàries per a la celebració del Jubileu de 2025. En aquest temps de preparació, m'alegra pensar que l'any 2024, que precedeix l'esdeveniment del Jubileu, pugui dedicar-se a una gran "simfonia" de pregària, sobretot per a recuperar el desig d'estar en presència del Senyor, d'escoltar-lo i adorar-lo; pregària per a agrair a Déu els múltiples dons del seu amor per nosaltres i lloar la seva obra en la creació, que ens compromet a respectar-la i a actuar de manera concreta i responsable per a salvaguardar-la; pregària com a veu «d'un sol cor i una sola ànima» (cf. Ac 4,32), que es tradueix a ser solidaris i a compartir el pa de cada dia; pregària que permet a cada home i dona d'aquest món adreçar-se a l'únic Déu, per a expressar-li el que tenen en el secret del cor; pregària com a via mestra envers la santedat, que ens porta a viure la contemplació en l'acció. En definitiva, un any intens de pregària, en el qual els cors es puguin obrir per a rebre l'abundància de la gràcia, fent del parenostre —la pregària que Jesús ens va ensenyar— el programa de vida de cada un dels seus deixebles.

Demano a la Mare de Déu que acompanyi l'Església en el camí de preparació a l'esdeveniment de gràcia del Jubileu, i amb gratitud li envio cordialment, a Vostè i als seus col·laboradors, la meva benedicció.

Francesc

Roma, Basílica de Sant Joan del Laterà, 11 de febrer de 2022,
Memòria de la Benaurada Verge Maria de Lourdes